

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS

KUPIŠKIO RAJONO KOMITETO

IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ

DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

STALINO KELIU

Eina nuo 1946 metų

Kupiškis,

1961 m. gegužės 17 d.

Trečiadienis

Nr. 39 (1522)

Kaina 2 kap.

KUKURŪZAMS —

„Pirmosios vagos“
kolūkie žemdirbiai pra-
ėjusiais metais išaugi-
no gausų kukurūzų derlių. Vien

pirmoje brigadoje, kur brigadininku dirba D. Kazlauskas, 9,50 ha plote gauta vidutiniškai po 700 cnt žaliosios masės iš hektaro. Panašūs derliai buvo „Vienybės“, „Salamiesčio“, „Tarybinio pirmūno“ ir kituose kolūkiuose. Čia jau visi įsitikino, kad kukurūzai yra naudingiausia pašarinė kultūra.

Dabar geriausi kukurūzų sodinimo terminai. Žemė pakankamai įšilus, užtektinai drėgmės. Pasėliai turi visas galimybes greitai sudyti. Tai gerai supranta „Salamiesčio“ kolūkie žemdirbiai. Artelėje jau pasodinta daugiau kaip 50 procentų visų kukurūzams skirtų plotų. Iš viso kolūkyje šiais metais bus pasodinta 74 ha kukurūzų. Tai 12 hektarų daugiau negu praėjusiais metais.

„Bydžių“ kolūkyje šiais metais bus auginama 44 hektarai kukurūzų. Jie sodinami kvadratinio-lizdinio būdu, kiekviena namo 2—3 kartus daugiau palizde po du grūdus. Visose pasėliuose prižiūrės mechanizatoriai Jonas Biliūnas ir Antanas Ramanauskas. Be mechanizatorių pagalbą šiandieną būtų sunku ir pagulvoti apie gausius kukurūzų derlius.

Labai gerai, kur kukurūzų sodinimui ruošiamasi iš rudens. Kaip tik tuose kolūkiuose ir gaunami gausūs šios kultūros derliai. Tačiau „Mituvos“ kolūkie pirmoje brigadoje, kur brigadininku dirba Jonas Varnauskas, kukurūzų sodinimui ne tik iš rudens nebuvo ruošiasi, bet ir dabar dar vis neskubama. Brigadoje reikia pasodinti apie 20 ha kukurūzų. Nors jau laikas sodinti juos, bet čia dar neišvežtas mėšlas, žemė piktžolėta ir neįdirbta.

Atrodo, reikėjo pasimokyti iš praėjusių metų klaidų „Švyturio“ kolūkyje. Juk čia praėjusią žiemą dėl pašarų stokos krito gyvuliai, iš karvių labai nedaug primelžta pieno, mažai užauginta kiaulių. Kolūkyje neįvykdyti socialistiniai įsipareigojimai. Bet ir šiais metais mažai kas daroma pašarų gamybai padidinti. Gėdingai uždelsta sėja antroje laukininkystės brigadoje. Brigadininkas Petras Čiurlys dar visai negalvoja pradėti kukurūzų sodinimo. Net ir žemė jiems dar neparengta, jau nekalbant apie jos patrešimą.

Tų kolūkių valdybos, kur praėjusią žiemą gyvuliai stokojo pašarų, ypač turėtų pagulvoti, kaip šiais metais išspręsti pašarų klausimą. Kaip visiems žinoma, kukurūzai pašarinių vienetų atžvilgiu net pusiau viršija tokią vertingą pašarinę kultūrą kaip bulvės. T. y. iš vieno ha kukurūzų gaudama 2—3 kartus daugiau pašarinių vienetų negu iš tokio pat ploto bulvių.

Norint gauti kukurūzų burbulių, juos reikia jau šiomis dienomis pasodinti, parenkant tinkamus plotus. Kukurūzus sodinkime kvadratais po du grūdus lizde. Kaip tik taip ir daroma „Bydžių“ kolūkie pirmoje brigadoje, kur pilnai tikimasi išauginti gausų derlių.

Darykime viską, kad šiomis dienomis visuose kolūkiuose būtų pasodinti kukurūzai geriausiai patrešę ir įdirbti žemę. Išauginkime pieninės-vaškinės brandos burbuoles.

Kompleksinis kukurūzų auginimo mechanizavimas — da pasiekti gausius šios kultūros derlius. Skaičiai žemėlapyje rodo, kiek kai kurie Tarybų Lietuvos mechanizatorių-pirmūnų pernai gavo iš hektaro kukurūzų žaliosios masės (centneriais).

TSKP XXII SUVAŽIAVIMĄ SUTINKANT

ŽODIS PIRMŪNAMS

Mūsų kolūkie žemdirbiai pasikatinu metu žengė tvirtą žingsnį į priekį. Tiek gyvulininkystėje, tiek ir laukininkystėje pasiekti neabejotini laimėjimai. Jau visa eilė metų kaip dirbu „Noriūnų“ kolūkyje karvių melžėja. Per tą laiką sukaupiau gana nemažą darbo patyrimą. Keiliomis mintimis man ir norisi su laikraščio skaitytojais pasidailinti.

Praėjusiais metais buvau įsipareigojusi iš kiekvienos prižiūrimos karvės primelžti po 2500 kg pieno. Duota žodį ištesėjau. Šiais metais tikėjosi primelžti po 2800 kg pieno. Žinoma, reikia pripažinti, tai nėra jau labai dideli įsipareigojimai. Galima būtų primelžti ir daugiau pieno. Tačiau tai ne vien nuo melžėjų priklausoma.

Ko gi reikia, kad mūsų kolūkyje būtų pagaminta daug pieno? Visų pirma, reikalinga sėti daug kukurūzų. Kukurūzų silos — tai pagrindinis karvių pašaras. Be to, auginant kukurūzus, reikalinga atkreipti dėmesį į tai, kad jie išaugtų iki pieninės-vaškinės brandos. Tokia brandą pasiekusių kukurūzų pašaras yra pats geriausias. O ką gi reikia daryti, kad kukurūzai

Skubiai taisykime GERIAU ĮDIRBKIME ŽEMĘ

Negali pasigirti „Pakupio“ kolūkie žemdirbiai, kad artelės laukuose būtų išauginamas gausus javas. Koks gi reikalingas? Svarbiausia — savalaikis ir tinkamas dirvų paruošimas sėjai, patrešimas. O „Pakupio“ kolūkyje žemės paruošimui dar neskiriamas reikiamas dėmesys. Tokios pat klaidos kartojamos ir šiais metais.

Nemažai dirvų ruošė vasarinių kultūrų sėjai traktorininkas Vytautas Jonuška. Tačiau, kaip jis ruošia žemę, kaip ją suaria, kultivuoja, purena — niekas nesidomėjo. Pasirodo, Vytautas Jonuška dažnai net darbo metu būna girtas. O, būdamas neblaivus, tinkamai dirvų neparuošia sėjai. Taip ir pas Jonušką — kur klievo, kur neklievo, svarbu, kad tik pravažiutu traktoriumi. Kada taip ruošiamos dirvos, nėra ko laukti ir gausių derlių. Kolūkie valdyba, agronomė Genė Pulikaitė turi padaryti išvadas, labiau kontroliuoti mechanizatorių darbą.

Duokite dar daugiau pašarų

Tai — cukriniai runkeliai. Niekas, manau, nesiginčys, kad tai gera ir reikalinga kultūra. Svarbiausia tik, kad ji laiku būtų pasėta ir išaugintas geras derlius. Ir man džiugu, kad mūsų kolūkyje į tai buvo atkreiptas reikiamas dėmesys. Juk jau visi cukriniai runkeliai pasėti, nors ir labai tam buvo nepalankios sąlygos. Tačiau dabar noriu priminti, kad cukriniai runkeliai nebūtų palikti ramybėje. Mūsų, melžėjų, o taip pat laukininkystės darbuotojų tikslas vienas — sutikti TSKP XXII suvažiavimą pagaminus daug gyvulininkystės produktų, išauginus gausų derlių.

Jeigu žemdirbiai išaugins visų kultūrų gerą derlių, mes, kolūkie karvių melžėjos, prižadame primelžti kur kas daugiau pieno. Tad laukiame jūsų žodžio, draugai laukininkystės darbuotojai!

E. MISIKEVIČIENĖ
„Noriūnų“ kolūkie karvių melžėja

Be abejo, jos teisingai kalba. Tačiau norėčiau atkreipti dėmesį ir dar į vieną kultūrą.

ŽINIOS

apie pavasario sėjos eigą rajono kolūkiuose

1961 m. gegužės 15 d.

(procentais)

Eil. Nr.	Kolūkių pavadinimas	Pasėta vasarinių kultūrų	Grūdinių ankštinių	Fabrikinių cukrinių runkelių	Bulvių	Linų	Kukurūzų
1	„Adomynė“	61,2	*	80,0	33,0	11,4	5,0
2	„Alizava“	39,3	81,7	55,6	40,0	40,0	28,0
3	„Antašava“	58,4	*	55,6	33,3	29,4	35,1
4	„Ateitis“	35,5	58,0	20,0	10,4	32,3	9,0
5	„Atžalynas“	34,2	61,8	50,0	—	45,0	—
6	„Aukštaitiai“	50,3	*	59,3	3,3	—	—
7	„Aukštupėnai“	26,1	40,7	43,8	22,9	—	8,7
8	„Aušra“	21,4	52,9	—	—	—	—
9	„Byčiai“	52,7	*	—	—	—	—
10	„Bugailiškiai“	43,9	61,7	*	11,6	—	—
11	„Gegužės Pirmoji“	58,5	*	50,0	16,7	48,4	7,0
12	„Juodpėnai“	22,6	33,1	*	—	—	—
13	„Laisvė“	42,8	*	48,0	9,2	18,8	—
14	„Laukminiškiai“	45,8	88,5	68,0	11,6	22,6	—
15	„Lėvuo“	40,4	60,0	—	40,0	—	—
16	„Lukonys“	47,8	78,2	76,9	16,4	—	8,5
17	„M. Melnikaitės v.“	44,2	*	*	5,0	54,5	—
18	„Miturino v.“	46,8	95,5	76,9	—	—	—
19	„Miltuva“	31,2	68,0	—	—	—	—
20	„Masų rytai“	22,5	35,1	71,4	2,6	21,2	4,5
21	„N. gyvenimas“	45,7	*	33,3	16,3	33,3	26,8
22	„Nemunas“	57,2	95,0	76,9	64,6	44,4	—
23	„Neris“	29,7	49,2	6,9	18,5	—	—
24	„Noriūnai“	56,9	*	85,0	8,3	—	—
25	„Pakupys“	33,9	47,3	*	4,2	9,5	—
26	„Palanga“	37,7	53,2	91,3	8,0	20,0	—
27	„Pergalė“	46,2	99,1	44,4	—	—	—
28	„Pirmoji vaga“	43,5	71,5	38,1	30,2	18,2	10,4
29	„Pirmūnas“	36,8	87,8	—	—	—	23,6
30	„Pyvesa“	34,2	71,1	58,8	51,4	34,8	11,6
31	„Sakalas“	17,3	30,4	56,3	—	13,3	—
32	„Salamiestis“	76,8	*	*	47,5	62,5	63,3
33	„Skodinas“	22,6	34,9	*	—	—	—
34	„Šetekšna“	60,1	*	*	—	—	12,8
35	„Šviesa“	63,0	*	30,3	20,8	—	82,7
36	„Švyturys“	27,0	46,7	50,0	14,3	—	—
37	„T. pirmūnas“	48,0	*	42,9	46,9	28,5	7,5
38	„Tiesa“	39,3	62,3	*	22,9	—	19,0
39	„Uoginiai“	60,4	*	47,6	30,0	—	40,6
40	„Vedrupys“	69,5	*	*	11,4	—	18,7
41	„Vežionys“	27,2	48,8	12,0	—	18,5	—
42	„Vienybė“	31,0	*	—	—	—	—
43	„Žadeikiai“	28,8	58,1	*	—	44,7	—
44	„Žalgiris“	31,9	50,0	*	9,5	22,2	—
Viso kolūkiuose:		42,0	72,5	58,4	15,9	15,8	10,7

— tolykė planą

Valstybinės statistikos rajono inspektorius

A. DUNEIKIS

Kaip išbrendama iš atsilikimo

„LUKONYS“

VIETINĖS TRAŠOS
SVARBIAUSIA

Lukontiečiai seniai žino, kad, dirvų nepatyrus vietinėmis trąšomis, nebus joks javas. Todėl kolūkio atsilikimo priežastis žemės ūkio produktų gamyboje ir buvo ta, kad artelėje iki šiol nebuvo įvertinamos vietinės trąšos. Praėjusį rudenį kolūkyje reikėjo pasėti 240 ha žiemkenčių. Iš jų pasėta 220 ha. Dėl suvėluotos sėjos, blogo dirvų įdirbimo, patrešimo, šiais metais žiemkenčiai atrodo blogai. Pirmoje brigadoje teks išarti apie 5 ha žiemkenčių.

Panaši padėtis ir kitose trijose brigadose. Kol žiemkenčiai nebus patrešiami organinėmis trąšomis, gerų derlių šio kolūkio sąlygomis sunku sulaukti.

Kas gi praėjusią žiemą kolūkyje padaryta, kaupiant organines trąšas? Ar čia pasimokyta iš praėjusių metų klaidų? Tiesiai reikia pasakyti—padaryta labai mažai. Jeigu ir toliau taip bus kaupiamos ir tausoamos trąšos, tai ir ateityje kolūkyje apie gausų derlių nėra ko nekalbėti.

Skurdų palikimą dabartinė kolūkio pirmininkė agronomė Aldona Navikienė gavo iš savo pirmtako Aleksiejaus Dorondovo, pradėjusi vadovauti kolūkiui nuo praėjusių metų pavasario. Artelėje per tą laiką daug kas padaryta, žengiant į priekį: sustiprėjo darbo drausmė, svaresnės tapo kolūkiečių pajamos, todėl padidėjo ir suinteresuotumas darbu. Tačiau kol kas tai tik labai kukli darbo pradžia. Kolūkio suklestėjimo pagrindas, kaip visi žino, yra grūdų ūkis. Bet šioje srityje dar tebekartojamos senos klaidos, ir, kas svarbiausia, neįvertinama vietinių trąšų reikšmė.

KAIP GI ŠIEMET SĖJAMA

Iki gegužės 15 dienos kolūkyje pasėta apie 70 proc. grūdinių kultūrų, įpusėtas cukrinių runkelių, bulvių sodinimas. Kai dėl cukrinių, tai čia reikia tiesiai pasakyti, kad jų sodinimas uždelstas. Cukriniai runkeliai sodinami rankomis tik į pavasarį patreštą dirvą. Paskutiniu laiku jų sodinimą su-trukdė lietūs. Bet geri šeiminkai žino, kad šiais me-

tais buvo visos sąlygos cukrinių runkelių pasodinti anksti—dar balandžio pabaigoje arba gegužės pirmomis dienomis. Suvėluotas cukrinių runkelių sodinimas neša kolūkiui didelių nuostolių.

Praėjusiais metais kolūkyje buvo išaugintas neblogas kukurūzų derlius. Kukurūzai ir išgelbėjo kolūkio gyvulus nuo pražūties. Šiais metais kukurūzais bus apsesta 56 ha. Į kukurūzams skirtus plotus išvežtas mėšlas, vežamos sru-tos. Reikia tikėti, kad taip patreštoje, gerai įdirbtoje žemėje kukurūzai gausiai augs ir šiemet. Tik galia, kad mėšlo sukaupia tik dėl kukurūzų ir daršiek tiek liks jobulvių plotams. Vietinės trąšos kiekvienu atveju kolūkio valdybai kelia nerimą.

Kolūkyje iki šiol buvo daug dirvonuojančių žemių. Grūdinės kultūros kolūkyje užimdavo vos 20 proc. visos dirbamos žemės. Tiesa, praėjusį rudenį buvo išarta virš 30 ha dobilių, kur šiais metais rengiamasi auginti linus. Bet ir su linų sėja kolūkyje reikia labai paskubėti, nes pirmųjų patyrimas rodo, kad linai turi būti sėjami kartu su ankstyvosiomis grūdinėmis kultūromis. Kartu reikia pasakyti, kad kolūkyje mažai užsibrėžta išarti daugiametį dobilių. Bet visiems žinoma, kad šios dobilių kolūkiui duoda labai mažai naudos. Būtų gerai, kad žymi dalis dobilių, nuėmus pirmąją žolę, būtų nulėkščiuotos ir suartos. Rudenį čia būtų geriausia dirva žiemkenčių sėjai.

Nors kolūkyje šiais metais pavasario sėja vyksta organizuotiau negu praėjusiais metais, tačiau sėjos tempai dar nepatenkinami. Reikia tuojau baigti cukrinių runkelių, grūdinių kultūrų sėją, pasodinti bulves, pasėti linus.

Jau pats laikas sėti ir kukurūzus.

PIRMŪNAI — GAMYBOS
ŠVYTURIAI

Mes didžiuojamės pirmos brigados žemdirbiais, kurie daro viską, kad sėja būtų užbaigta trumpiausiais termi-

Kupiškis

statybose

Gedimino ir Gorkio gatvių sankryžoje vis aukščiau kyla didžiulio pastato mūrinės sienos. Tai vykdoma būsimojai plačiaekraninio kinoteatro statyba. Jame tilps 450 žiūrovų. Kupiškėnams irgi džiugu, nes tokie kinoteatrai kol kas buvo statomi tik didesniuose miestuose.

VI. Jasinsko
nuotrauka

nais. Reikia pripažinti, kad ši brigada pirmąją kolūkyje visuose darbuose. Mechanizatoriai Leonas Kaitlevičius, Juozas Varnauskas nesiskaito sėjos metu net su poilsu — kiekvienas iš jų, kaip sako kolūkiečiai, dirba už du. Kartu reikėtų priminti, kad kolūkyje galima būtų organizuoti traktorių darbą dviem pamainomis. Tada žymiai palengvėtų mechanizatorių darbas. Šioje brigadoje laukuose visada sutiksi senąją Povilą Masilionį, jauną kolūkiečių Eleonorą Monikaitę, Petrą Vitkevičių, Joną Jonušką.

Yra kolūkyje ir tokių žmonių, kurie iki šiol dar nepripažįta prie kolektyvo, stengiasi gyventi kitų sąskaita. Pavyzdžiui, II brigadoje Ona Šimonienė ištisas dienas sugaišta beleskodama pažymėjimo nesamam ilgai įrodyti. Toje pačioje brigadoje Valei Šilaitė duoną uždirba sesuo, dirbanti galvijų fermoje. Jonas Jėčius iš III brigados ištisas dienas praleidžia besipiršdamas merginoms, nors jau kolūkyje visi žino, kad po pirštų priedanga jis ieško tik išgerti. Geriau galėtų dirbti gamyboje ir I brigados kolūkiečiai Antanas Kurulis.

Kolūkio valdyba, jos pirmininkė Aldona Navikienė turi visuomet prisiminti, kad vietinės trąšos turi lemiamą vaidmenį didinant laukų derlingumą. Savalaikė sėja, tvirta darbo drausmė taip pat vieni iš svarbiausių faktorių, išbrendant kolūkiui iš atsilikimo. Todėl, nelaukdam nei dienos, skubėjime sėti.

REIDO BRIGADA:

KAZYS GUSEVIČIUS

I brigados brigadininkas

VINCAS BACIONAS

Šėtuojančios organizacijos atstovas
JONAS PETRONIS
(«Stalino kelius» koresp.).

VIRŠ Ukmergės miesto klaidai kaukdamis suko ratą fašistiniai maitvanagai.

Ugnies ir dūmų stulpai tryško į dangų. Siaubas ir mirtis atspindėjo žmonių veiduose.

— Ateina fašistai! — šaukė gatvėse persigandę žmonės.

— Ateina! Ateina! — klaidiai skambėjo šauksmai.

Ir tikrai, toje pusėje, iš kur turėjo pasirodyti okupantai, lėpino laukai ir girios, grūdė kanonada, maišė žemę ir dangus, kraujas ir ašaros.

Artėjo fašistinis maras...

Iš Ukmergės miesto išdėmė vie-nišas sunkvežimis. Su kadiškiais ant rankų, su ryšuliais ir čemodanais ukmergiečiai tikėjosi dar pasprukti nuo nuolat artėjančio hitlerinio žvėries.

Už nugaros, paskendęs dūmuose ir ugnyje, pasiliko miestas. Priešais—tiesus lig styga kelias ir lygumos, lygumos. Staiga padangėje sugaudė kryžiumi paženk-lintas lėktuvas, ir per žemę prabėgo juodas mirties šešėlis.

Maitvanagis pasiviro ir, sukdamas ratą, trenkė į automatinę kul-kosvaidžio ugnimi.

— Rozeta! — sudejavo jauna mo-teris, slėpdama glėbyje dar nei-vlenų metų neturintį dukrelę.

— O prakelk! — žmogžudžiai — šaukė kiti, prie užmuštų tėvų, vaikų, draugų.

Antroji serija dar ilgiau suka-leno, ir mažytė iš sunkiai sužeis-tos moters rankų nuslinko žemyn.

IŠAUGINSIU VISUS PARŠELIUS

Su toklu ryžtu Kazimie-ras Vaitiekūnas prieš dve-jus metus atėjo dirbti į kolakio kiaulių fermą. Jam jo stropų, sąžiningą darbą kolakio valdyba iš pat pir-mų dienų patikėjo patį at-sakingiausią darbo barą — auginti bekonus. Tačiau Kazimieras nepabūgo. Jis ryžtingai ėmėsi darbo.

Iš vienos dienos pašto

Baigia visų kultūrų sėją „ADOMYNĖS“ kolūkio žemdirbiai. Pavasario sėjos darbuose pirmąją penktą ir antros brigadų nariai. Brigadininkas čia dirba Juo-zas Jančys ir Jonas Valaika. Grūdinės kultūros, aukriniai runkeliai jau pilnai pasėti. Sparčiai sėjami ir kukurū-zai. Žemdirbiams labai daug padeda ir kolūkio mechani-zatoriai Petras Meidas, Al-fonsas Januška, Vytautas Mi-kėnas, Antanas Matulevičius ir kiti, kurie dienos išdirbio normas įvykdo po 120—130 proc.

E. DORONDOVAS

M. Melnikaitės vardo kol-ūkio centre SIMONYSE esančioje užkandinėje dar neseniai pradėjo dirbti Ona Budreikienė, tačiau naująją vedėja kolūkiečiai labai pa-tenkinti. Ji visus lankytojus kultūringai ir greitai aptar-nauja, užkandinėje visuomet tvarkinga, švaru.

V. ŠARKELE

Prabėgo pora metų. Šian-dieną su Vaitiekūnu vargu kas susilygins darbe. Apie kolakio kiaulių fermą. Jam jo stropų, sąžiningą darbą kolakio valdyba iš pat pir-mų dienų patikėjo patį at-sakingiausią darbo barą — auginti bekonus. Tačiau Kazimieras nepabūgo. Jis ryžtingai ėmėsi darbo.

— Bakite ramūs — išau-ginsiu visus, — paklausus kaip sekasi, kiekvieną kar-tą atsako Vaitiekūnas.

Visi jo prižiūrimi par-šeliai sveiki, gražūs, spar-čiai auga. Ir netenka abe-joti, kad iš jų išaugs pulkas bekonai.

Ypatingą dėmesį Vaitie-kūnas skiria pašarų paruo-šimui, reguliariam augina-mų paršelių, bekonų šerti-mui. Beveik kiekvieną die-ną jie išleidžiami į lauką pasivaikščioti. O tuo metu Kazimieras išvald gardus, lovių, juos sutvarko.

Kazimieras Vaitiekūnas šiame darbe dirba, paly-ginti, neseniai — tik dveji metai. Tačiau, kaip rodo praktika, darbų sėkmę nu-lemia darbštus žmonės, jų ryžtas, meilė darbei. Pra-eis keletas mėnesių ir iš šiandieninių paršelių iš-augs bekonai. O tas daug nulems vykdant išpareigo-jimus kiaulienos gamyboje, dar labiau turtinant kol-ūkiečių darbdienį, kovo-jant už dar šviesesnę ryt-dieną.

V. JASAITIS

«Mituvos» kolūkis

TAUTŲ DRAUGYSTĖJE — MŪSŲ JĖGA

VI. JASINSKAS

Antroji
ROZETOS
MOTINA

Su sužeistaisiais sunkvežimis pasuko atgal į Ukmergę.

Gatvėse kankėjo kaustyti fa-sistų batai.

Antaninos Žemėkienės trobą jėjo gerai pažįstamas gydytojas Vainauskas.

— Klausyk, Antanina, — kreipėsi jis, — turiu labai svarbų reikalą. Tu — moteris gera, drąsi, manau, neteks mums ilgai tartis...

— Kas nutiko? — kažkokios bai-mės pagauta sušuko moteris.

— Tik nesijaudinkite, — ramino gydytojas. — Prisimenate, netoliese gyvena žydai Rabinovičiai. Jie no-rėjo pasitraukti, bet nebesuspejo... Rabinovičienę sunkiai sužeidė.

Mirė ji ligoninėje... Bet, matot, liko aštuonerių mėnesių dukrelė... Ar nepriimtumėte jos?

Antanina Žemėkienė susimąstė. Ar sugebės ji be savo dulejū vai-kučių dar vieną išmaitinti? Tar-tum atspėdamas jos mintis, gydy-tojas kalbėjo:

— Klek galėdamas padėsiu, be-

to, galėsi užbėgti į ligoninės vir-tuvę. Maisto kaip nors gausime...

Antanina Žemėkienė tylėjo. Tik norėjo dar ji pasakyti, kad už žydų slėpimą vokiečiai šaudė...

— Gerai, aš ją pasiimsiu, iduk-rinsiu, išauginsiu, pastatysiu ani-kojų, — staiga susijaudinusi pra-bilo moteris. — Bet vieno Jūsų pra-šau: sakykite visiems, kad tai rusaitė...

Tą pačią dieną mažytė Rozeta susirado antrąją savo mamą. Bė-gio dienos, slinko savaitės. Roze-ta augo, stiebėsi, gražėjo.

Kartą netikėtai į jų trobą įgriu-vo žinomas ukmergiečių žudikas V. Jankauskas. Nužvelgęs įsiu-tusio žvėries žvilgsniu kamputy-je susispietusių vaikučių, jis sugriaužė:

— Tai, vadinasi, rusų vaikus pradejai auginti? Vadinasi, ko-muniste pasidarei? Mirti įsigeldei?

PIENO GAVYBĄ GALIMA

Karvių melžėjų PADVIGUBINTI
pradėjau dirbti 1957 metais. Per tą laiką teko daug ko patirti, sužinoti. Prižiariu aštuoniolika karvių. Praėjusiais metais iš kiekvienos primelžiau po 2.600 kg pieno. Šiais metais išipareigojau primelžti nemažiau kaip po 2.800 kilogramų pieno iš kiekvienos prižiūrimos karvės. Dabar noriu nors trumpai pakalbėti apie tai, kaip aš ir kitos mūsų kolūkio karvių melžėjos padidinsime pieno primelžimą.

Ne paslaptis, kad dar visai neseniai mūsų kolūkis buvo labiausiai atsilikęs pieno gavyboje. Ir aš pati per metus iš karvės neprimelždavau net po 2.200 kg pieno. Visi žino, kad tikrai didelį vaidmenį pieno gavyboje vaidina melžėja, jos kruopštus ir sąžiningas darbas. Bet jeigu kolūkyje nebus pašarų, tai ir geriausios melžėjos ne ką tepasieks. Kaip tik tokia padėtis ir buvo mūsų artelėje.

Persilaužimas įvyko praėjusių metų rudenį, nors ir pavėluotai buvo susilosuoti cukrinių runkelių lapai, sutvarkyta pašarų apskaita ir apsauga. Nelengva mums, melžėjoms, buvo praėjusią žiemą. Jeigu ne silosas, tai visai būtų buvę striuka. Nežiūrint visų sunkumų, 1960 metais pieno primelžėme dvigubai daugiau negu 1959 metais.

Šiais metais kolūkio valdyba stengiasi išvengti ankstyvesnių metų klaidų. Ganiavos laikotarpiu karves laikysime kultūrinėse ganyklose. Nepamiršo artelės vadovai ir kukurūzų. Jų bus auginama 40 hektarų. Žemė jų sodinimui buvo paruošta ir patręšta iš rudens. Be to, pašarui jau pasodinta 10 ha puscukrinių runkelių. Siloso kiekvienai karvei numatoma pagaminti po 11 tonų. Žymiai daugiau bus ir stambiųjų pašarų, ypač dobilų, nes daugiametėmis žolėmis artelėje apsesta 300 ha.

Jeigu mūsų kolūkio laukininkystės darbuotojai išaugins gerą visų grūdinių - ankštinių kultūrų, kukurūzų, puscukrinių runkelių derlių, tai mes, kolūkio karvių melžėjos, žymiai daugiau primelšime pieno ir ne tik įvykdysime, bet ir viršysime prisiimtus socialistinius išipareigojimus.

Atsiliepdamos į TSKP CK sausio Plenumo nutarimus, mes, karvių melžėjos, dėsime visas pastangas, kad prisilmti išipareigojimui neliktų popieriuje, kad mūsų artelė būtų ne atsiliekanti, bet pirmaujanti.

SOFIJA DIPONAITĖ

„Gegužės Pirmosios“ kolūkio karvių melžėja

PAS DRAUGUS
BALTARUSIUS

Graži draugystė užsi-
mezgė tarp mūsų rajono
Juodpėnų septynmetės
mokyklos ir Baltarusijos
TSR Lašos vidurinės
mokyklos moksleivių. Ne-
seniai Juodpėnų septyn-
metės mokyklos moksleiv-
iai lankėsi pas Lašos
moksleivius. Baltarusiai
svečius širdingai priėmė,
aprodė savo mokyklą,
mokymosi priemones,
pasidalino darbo patir-
timi atliekant praktinę mo-
kyklos bandomajame
sklype. Broliškę respub-
likų moksleiviai išbandė
savo jėgas ir meno sa-
viveikloje, sporte.

Nuoširdi draugystė tę-
siasi ir toliau. Moksleiv-
iai susirašinėja laiškais,
o netrukus Lašos viduri-
nės mokyklos moksleiv-
iai ruošiasi aplankyti
juodpėniečius. Juodpėnų
septynmetės mokyklos
moksleiviai jau dabar
ruošiasi tinkamai, drau-
giškai sutikti svečius.

J. SAKALAS

Galjegas R. DONJA BARBARA.

Romanas. 362 psl. Kaina 93 kp.
Tai stambiausias šių dienų Vene-
suelos rašytojo romanai. Spigi-
nanti tropikų saulė, bekrastės
prerijų platybės, o kažkur tolu-
moje gilios, tylios upės—toks Ve-
nesuelos prerijų vaizdas nuo pat
pirmųjų romano puslapių paver-
gia skaitytoją. Tokiame gamtos
tone per visą romaną kertasi
tarpusavyje dvi priešingos jėgos
—gėris su blogiu, civilizacija su
barbarišku.

SVEČIUOSE PAS LENINO ORDININKE

Myli ir gerbia skaudviliečiai Batakių vidurinės mokyklos mokytoją Lenino ordininkę Oną Miniatiene. Ji yra aktyvi visuomenininkė, draugė, patarėja, ne kartą išrenkama apylinkės ir rajono tarybų deputate.

Nuotraukoje: į svečius pas Lenino ordininkę O. Miniatiene atsilankė jaunosios pedagogės — Lenkių pradinės mokyklos mokytoja A. Ačaitė (kairėje) ir Pasuvirkščio pradinės mokyklos mokytoja G. Grabauskaitė.

V. Čepo (ELTOS) nuotr.

Privatininkų
gūžta

Perokšlės vištos gūžtas
daugiausia suka pavasarį. Bet
mūsų kolūkyje Antanas Gied-
rys su savo žmona Ona Gied-
riene tokią gūžtą susisuko jau
prieš kelerius metus. Kokia
gi ta gūžta? Tai — privati-
ninkų gūžta. Antanas Giedrys,
gūžtos svarbiausia figūra, dar
jaunas vyras. Bet kolūkiui jo-
kios naudos neduoda. Jis —
stalius-privatininkas—bijo tik
vieno dievo: finansininkų. Ki-
tos, kolūkiečių priimtos, gyve-
nimo normos ir taisyklės jam
negalioja. Giedrys kolūkiui
nieko neduoda, bet iš jo ima
kiek tik apžioja. Karvę, te-
lyčią ir avis gano kolūkio ga-
nyklose, šeria kolūkio paša-

rais. Kaip jis teigia, naudo-
jasi tik 15 arų pasodybinio
sklypu, bet šis sklypas be sai-
ko išplėstas.

Vyro pėdomis eina ir žmo-
na. Ji — siuvėja-privatinin-
kė. Tupi kartu toje pačioje
gūžtoje.

Neramūs
sopnai kan-
kina Gied-
rius. Jie
beveik kiek-
vieną naktį
sapnuoja,
kad jų pri-
vatininkišką
gūžtą ren-
giai ardy-
ti į briga-

dos brigadininkas Algis Gruns-
kys, kolūkio valdyba, o kartais
ir finansininkai. Kolūkiečiai
tikiai, kad jų sapnas taps tik-
rove.

P. DABAŽINSKAS

M. Melnikaitis v. kolūkis,
Gegužinių kaimas.MŪSŲ MEDŽIAGOS
PĖDSAKAIS„Užkirstim jiems
kelį“

Tokio pavadinimo straips-
nyje, kuris buvo atspaus-
dintas „Stalino keliu“ laik-
raščio 32 (1515) numeryje,
buvo iškelta kritika Juozo
Čiurlio iš „Mituvo“ kolū-
kio, Kupiškio miesto gy-
ventojų Stėfos Ribokienės,
Valės Gapšienės adresu.
Minėti piliečiai nesilma vi-
suomeni naudingo darbo,
verčiasi įvairiomis speku-
liacijomis.

Rajono DŽD Tarybos vyk-
domojo komiteto milicijos
skyriaus viršininkas drg. J.
Deksnyd redakcijai prane-
ša, kad straipsnyje iškelti
faktai pasitvirtino. Už spe-
kuliaciją Juozas Čiurlis,
Stefa Ribokienė ir Valė
Gapšienė apsvastyti drau-
giškuose teismuose bei ko-
lektyvuose, griežtai perspėti.

Antanina tylėjo, lyg burną van-
dens būtų prisisėmusi.

— Matyt, nesusipratai ir pa-
krikštyti?—staiga kreipėsi jis.

— Vadinasi, nepakrikštijai, a?

— Nekrikštijau, — prisipažino
moteris.

— Ech, tu velnio išpera, bolše-
vikė nori išauginti!— suriko tū-
žęs policininkas. — Tuč tuojau pa-
krikštyk! Abu mes pakrikštysime!
Ateik ryt... Neateisi—vaiko nema-
tysi!

Kita dieną su vaikiuku ant ran-
kų moteris nuvyko į policiją, tikė-
damasi surasti Jankauską. Ten
jai buvo pranešta, kad Jankauskas
saugo tarybinius karo belaisvius.

Pradėjo snigti. Spaudė šaltis.
Kad neperšaltų kūdikis, moteris
vis stipriau ir stipriau suko į pa-
klodę, spaudė jį prie krūtinės.

O štai ir stovykla, aptverta spyg-
linuota vieta. Aplinkui su gink-
lais rankose stankiojo baltaraiš-
čiai. Staiga, beieškodama akimis
Jankausko, moteriškė net aiktelė-
jo. Vidury kiemo stovėjo nuogai
išsirengti penki jauni vyrai. Nuo
šaltio pamėlyniomis lūpomis,
drebedami lyg drebules lapeliai,
jie vos vos laikėsi ant kojų.

Prie jų, trindamas nuo šaltio
rankas, trepsėjo Jankauskas.

— Penktos valandos atstovėtos.
Dar tiek pat!—pasakė jis, žvilg-
terėjęs į laikrodį.

Zemeckienė nenorėjo tikėti savo
ausimis. Dešimt valandų šaltyje?
Juk tai mirtis!..

— Mat, chleba,—staiga ji išgir-
do netoliese jauną, pavargusį bal-
są.

Zemeckienė krūptelėjo. Už aks-
tinautos vėlos pliučių—jaunas
apšepęs veidas.

— Och, tu velnio išpera!—staiga
iš kažkur žaibu atsiradęs sukly-
kia Jankauskas. — Išmaldos dar
prašysi!..

Baisus kumštis nusileidžia ant
išsekusio vaikinio sprando, ir jis,
skėstelėjęs rankomis, krinta į snie-
gą. Po to moteris tegirdi duslius
smūgius ir tylią aimaną.

— Atsikuošėk, žmogau!—staiga
suklykė ji ir metėsi prie spyg-
linuotos užvaros.

Po Jankausko kofomis—sulysęs,
sumuštas jaunuolio kūnas. Bal-
tutėlis sniegas nusidažė krauju.

— Tai, vadinasi, eisime? — pa-
stebėjęs moterį, lyg niekur nieko
nebūtų įvykę, kreipėsi baltaraiš-
tis. — Kai taps katalike, tai ko ge-
ro galės ir piršlių sulaukti... Kaip
gi, moč, manai, a? O krikštyti
vaikus reikia.

Po valandėlės su kūdikiu ant
rankų paskui budelį nusekė mo-
teris.

Rozeta angu. Troboje krykšta-
vo neišardoma trejukė: Rozeta-
Janytė, Elytė ir Zigmukas. Krykš-
tauo jie, džiaugėsi, nejausdami
nei karo, nei vargo. O tuo tarpu
į duris betdėsi nelaimė.

— Pats ruoškis į Vokietiją, —
kreipėsi kartą į Zemeckienės vyrą
baltaraištis.

— Kur gi aš pasidėsiu su tri-
mis vaikais?—suvaltojo moteris.

— Nemeluok!—sugriaudė bal-
taraištis. — Pati turi du vaikus,
trečio galėsi ir nebūti!

Vyrą išsivare, išvežė. Reikėjo
dabar patal uždirbti duoną, dra-
bužėlius, kūrą. Tačiau atkakli mo-
teris nepalažo. Kal vaikui mie-
godavo, jį eidavo dirbti, stverda-
vos bet kokio darbo. O kai jie

sukildavo, ji vėl su jais žaidė,
juokėsi, džiaugėsi.

Vieną rudens naktį į Zemeckie-
nės trobos langus kažkas pasi-
beldė. Moteris pašoko, smarkiai
suplakė širdis. Kas gi galėtų vi-
durnaktį ateiti? Policija?

— Išeik, Antanina,—staiga ji
išgirdo savo vyro balsą.

Jis buvo pabėgęs iš Vokietijos.

Pasistapęs miškuose, galop nu-
sprendė grįžti namo.

Praėjo kelios dienos. Staiga į
jų trobą vėl sugužėjo policininkai.
Antaninai Zemeckienė buvo įsa-

su mažamečiais vaikučiais mote-
ris.

— Niekad! — net sušuko Ze-
meckienė.

(Nukelta | 4 psl.).

(Atkelta iš 3 psl.).

Sunku buvo motinai, bet ji turėjo gerą širdį ir didį valią—viską nu- galėjo, viską padarė, kad tik vaikučiai augtų sveiki ir žvalūs.

Vieną rudenį kartu su kitais valku- čiais išėjo į mokyklą ir Rozeta — Janytė.

Tarybų valdžia Antaninai Žemacki- nei pasiūlė perrašyti į geresnį butą. Ap- sižiūrėję moteris. Kaip nesidžiaugsi! Susikrovė į vežimėlį mantą ir jau ruo- šėsi važiuoti.

— Kur mano mama? — staiga pri- bėgusi paklausė devynmetė Rozeta, nematydama įprastoje vietoje motinos Rabinovičienės portreto.

Žemackienės akys pritvinko ašarų. — O ar tau pas mane blogai? Ar gi aš tau ne mama?

— Ne, tu—mamytė, bet sakei, kad aš ir kitą mamą turėjau...

— Nėra jos, dukrelė... Nėra...

Iš kiemo išgirdėdavo raišius. Paskui vežimėlis išėjo Žemackienės ir mėsos, ar sugėdėsi ji Rozetai būti gera motina, gera auklėtoja, gerą draugę... Užsi- galvojusi ji net nepastebėjo, kai staig- ga nuo vežimo ant gatvės nubildėjo paveikslas. Sudužo. Atsirado vienas kitas smalsuolis.

Ant gatvės gulėjo Rozetos motinos didžiulis portretas.

— Iš kur jūs jį gavote? — staiga susidomėjo viena žydų tautybės moteris.

— Tai Rabinovičienė... Auginu aš jos dukrelę. — pasidžiaugė moteris, keldama į vežimą paveikslą.

— Kokia jūs gera... nušvito mo- teris.

Vieną dieną Žemackienės kieme pa- sirodė moteris. Sena, sulinkusi ji pa- siteiravo kieme žaidžiančių vaikučių, kur gyvena Žemackienė, ir tiesiai pa- traukė į trobą.

— Atiduokite man anūkėlę, atiduo- kite anūkėlę, — su ašaromis akyse pra- dėjo maldauti moteris.

— Kokį anūkėlę? — iš pradžių ne- suprato Žemackienė.

— Mano anūkėlę, mano anūkėlę!

— Rozeta? Rozetai jūs senelė? — staiga palinko Antanina, jausdama

Antroji ROZETOS MOTINA

kaip vis labiau ir labiau jos gerkle smaigia ašaros.

— Parodykite, tik, parodykite! Aš tuoj pasakysiu, ar mūsų, ar nei Rozeta buvo mokykloje. Bet ūmai

Žemackienę pagavo smalsumas, ar atpažins ji savo anūkę, nors jos nei karto nėra mačiusi. Tuo metu kieme žaidė ir krykštavo būrys vaikučių.

— Pažiūrėkite pro langą, kuri iš jų Rozeta?

Senelė nusišluostė ašaras ir prislin- ko prie lango.

— Nėra jų tarpe Rozetos, nėra bran- gioji...

Staiga, joms bežiūrint į vaikučius, kieme su knygomis rankoje, šokinėda- ma lyg žiogelis, pasirodė Rozeta.

Ji—staiga sušuko moteris. — Čia mano, mano Rozeta! Mano!

Ir senutė, nesitverdama džiaugsmu, šoko glamonėti, bučiuoti Žemackie- nę. Džiaugsmas ir ašaros, juo- kas ir laimingi dūsavimai užtvindė visą Žemackienės butą.

Kai po keleto dienų Rozeta su se- nelė ruošėsi išvykti į Vilnų, kur pas- taroji gyveno, kaimynės daržkės nu- sprendė sutrukdyti:

— Nėik, Janyt, pas tuos nekreikštus. Galbūt savo dūšėlę, pražūsi ten, val- keliuk....

Tačiau ar gali pajęgti aptemdyti praėjusias smėklos tai, ką sukūrė dvi- jų tautybių motinos. Draugystė — tai pats tyčiausias, pats gražiausias jau- mas, kurie sudrumti niekas niekad neįstengė ir neįstengs!

Antanina Žemackienė gyveno ir dir- ba Šepetos durpių-kraiko gamykloje. Ten mes ją ir sutikome.

— Gyvenu gerai, — sako moteris. — Kartu gyvena ir dukra Elytė su še- ma. Visi dirbame, džiaugiamės, todėl, tik gyvenk ir norėk...

— O kur gi Rozeta? Kaip jai seka- si? — išsprunka klausimas.

— Oho, mūsų Rozeta toli nužengs! Mokosi, bus žemės ūkio specialistė!

Moteris greit suleško roką ir paro- do jos adresą: Vilnius, Gorkio g. Nr. 96, Rozeta Rabinovičienė. Po to, ji ištraukia nuotrauką (ją apausdina).

— Matote, kokla puiki. Tai ji...

Kitoje pusėje užrašas: „Ilgam prisl- mimui brangiama—Elytei, mamytai ir Zigmukui. Rozeta, Vilnius, 1961. IV. 14.“

— Aš džiaugiuosi, kad ji gyvena, mokosi, laiminga, — su džiaugsmo aša- romis akyse sako Antanina Žemackie- nė.

Be abejojimo, motina negali nesidžiaug- ti savo vaikų laime.

Kupiškis-Šepeta.

Tarptautinės pabiros

„SKURDO BALANSAS“

«Kasmet pasaulyje nuo bado miršta beveik 40 milijonų žmonių. Du trečdaliai visų žmonių neišgyvena iki 30 metų. Iš 900 milijonų vaikų 500 milijonų skursta, kenčia nuo ligų,

neturi pastogės ir negali mokytis... Juodojoje Afrikoje pusė visų vaikų miršta, nesulaukę 15 metų... Dauge- lyje pasaulio raje- nų šimtai tūkstan- čių gyventojų tenka 1 gydytojas...» Šie

iš tikrųjų tragiški skaičiai yra Vaka- rų Vokietijos katalikų vyskupų «ga- nytojiškame laiške» VFR katalikams. Vakarų Vokietijos agentūra DPA va- dina jį «skurdo ba- lansas».

• LAUDIS NEATLEIS NUSIKALTIMŲ •

Teisiamųjų suole—trys buvę masinių tarybinių žmonių žudynių dalyviai, buržuaziniai nacionalis- tai, pasidavę vokiškie- slems fašistams. Tai bu- dellai ir sadistai Karolis Stoškus, Aleksas Jaunei- ka ir Jonas Steponkevi- čius. Lietuvos TSR Aukš- čiausiojo Teismo Bau- džiamųjų bylų teisminė kolegija juos teisė už

žvėriškus nusikaltimus, už savo liaudies išdavi- mą.

Prasidėjus Didžiajam Tėvynės karui, šie trys žmogžudžiai savo noru nuėjo tarnauti į Butri- monių policijos būrį. 1941 metų rugsėjo mėnesio 8 dieną Stoškui, Steponke- vičiui ir Jauneiškai daly- vaujant, Klidžionių kaime buvo sušaudyta apie tūkstančių taiklių tarybi- nių žmonių — vyrų, mo- terių, senelių ir vaikų. Ir vėliau šis trejetas buvo visos apylinkės darbo žmonių slaugas.

Teisme parodymus da- vė 23 liudytojai. Jie de- maskavo šių išgamtų pik- tadarybes.

Nuotraukoje mes ma- tome, kaip Stoškus mal- dauja pasigailėjimo. Ta- čiau ar galvojo jis apie pasigailėjimą, kada švies- tės su bliznu ir pisto- letu, žudė nlekuo nekal- tus žmones, kada jo ran- kas pakilo net prieš se- nutę—elgetą, kurį Stoš- kus nušovė Daugų kapi- nės, prieš nekalčius kū- dikius, nužudytus Klidžionių kaime.

Visi trys budellai, ku- rių kaltę ryškiai parodė visa teismo elga, gavo griežtas, peloytas baus- mes.

V. Bražo (ELTOS) nuotr.

ALIZAVOS vidurinės mokyk- los moksleiviai palaiko draugis- kus ryšius su broliškų respubli- kų ir net kai kurių Europos valstybių mokyklomis. Jie susi- rašinėja laiškais ir su Prancūzi- jos moksleiviais, keičiasi nuo- traukomis, atvirutėmis, gauna įvairių sėklų siuntinius. Mokyk- los darbas kiekvieną dieną vis turtėja: vadovaujant mokytojai J. Smilgieniui, jau pasėtos pupos, burokai, žirniai, ruošiamasi kitų daržovių sodinimui. Laisvalaikį moksleiviai praleidžia tinklinto bei krepšinio aikštutėse, kur su mokytoju T. Bagdžiūnu treni- ruojasi, sportuoja.

A. VARNAS

GYVENTOJAI SULAIKO

Tai atsitiko prieš kelias dienas.

—Jas pasergėkite mano dukrelę,—paprastė išėda- ma į parduotuvę Genė Me- giniene—Kupiškio miesto K. Poželos gatvės gyven- toja.

— Eikite, pasaugosime, — mielai sutiko kaimynas Viktoras Kovalenko.

Moteris išėjo. Buvo dar ankstyvas rytas, ir Meg- nienės dukrelė ramiai mie- gojo.

Atėjo pietų metas. Ta- čiau Meginiene vis dar negrįžo. Staiga Kovalen- ko atkreipė dėmesį į ne- pažįstamą pilielį, kuris nešėsi paltą.

— Žiarek, Silva, ar tau nematytas tas paltas? — kreipėsi V. Kovalenko į savo žmoną.

— Iš tiesų, kažkur ma- tytas,—sutiko žmona.

Tuo metu nepažįstama- sis greit tolo, skubėjo.

— O klausyk, ar tik ne Megnienės paltas, — staiga prisiminė Kovalen- ko ir, nieko nelaukdamas, puolė į cukrinių runkelių punkto kiemą, kur ma- tėsi stovintis motociklas.

— Pavėžėk, drauguži, — prisikėlė prie motocikli- ninko, paprasė Kovalenko. — Vysime vagį!..

NUSIKALTĖJ

Iš kiemo šokte išsoko motociklas ir pasuko ne- pažįstamojo link. Tuo me- tu Silva surado tele- foną ir paskambino mili- cijai.

— Iš kur paltą gavai? — pasivijęs nepažįstamąjį, teiravosi V. Kovalenko. — Kas jį tau davė?..

Nepažįstamasis, suglu- męs ir pasimetęs, stovėjo ir mikičiojo. Po valandė- lės jis jau buvo pristaty- tas į milicijos skyrių.

Kas gi tas nusikaltėlis?

Tai—Viktoras Čeponis iš Ramygalos rajono. Užva- giliai jį jau kartą buvo telstas, tačiau iš to išva- dų nepadarė. Žinodamas, kad niekas jo Kupiškėje nepažįsta, jis čia nuspen- dė „padirbėti“. Na, bet nepavyko.

Nusikaltėlis buvo sulai- kytas dėka dorų, sąžinin- gų žmonių. Kovalenkos ir jo žmonos Silvos pavyz- džiu turėtų sekti kiekvie- nas tarybinis žmogus. Tik taip elgdami mes ap- saugosime savo, visuome- ninį ir kaimynų turtą.

J. JARAŠIŪNAS
Milicijos leitenantas

Žadeikių pradinės mokyklos moksleiviai aktyviai dalyvauja meno sąveikloje. Dažnai jie scenoje pasirodo ne tik savo mokyklos draugams, bet ir apylinkės kolūkiečiams. Neseniai moksleiviai pasirodė su K. Kubilinsko vaidinimu „Strakaliukas ir Makaliukas“ kolūkio visuotiniame narių susirinki- me. Žiūrovai liko patenkinti vaidinimu. Dabar moksleiviai ruošia naują vaidinimą „Kai meškinukas padarė radijo apa- ratą“.

V. ŽEMAITIS

*

Subačiaus vidurinėje mokyk- loje lankėsi VI. Rekašaus var- do vidurinės mokyklos jaunieji sportininkai, kurie turėjo drau- gišką susitikimą su vietos krepšininkais. Kupiškėnai-jau- nūčiai pasirodė žemiau savo galimumu ir pralaimėjo susi- tikimą rezultatu 20:30. Revan- šinės rungtynės numatomos ge- gužės 18 dieną Kupiškėje.

V. PENKAITIS

*

Tarptautinės kvadrato var- žybos tujko Subačiaus vidu- rinėje mokykloje. Varžybose dalyvavo V—VI klasių koman- dos. Pirmąją vietą iškovojo VIa klasės komanda. Gertau- slai žaidė I. Repšytė, A. Bal- čianaitė, J. Tomkevičiūtė.

P. VALIŪNAS

*

Salamiesčio septynmetės mo- kyklos kaimo jaunimo aštun- tosios klasės moksleiviai, va- dovaujami klasės vadovės Da- nutės Baltušytės, suruošė va- karą. Ne tik jaunimas, bet ir pagyvenę kolūkiečiai su šdo- mumu žiūrėjo „A. Žilionio pen- kių veiksmų pjesę „Mano lai- mės“, intermediją „Barzdasku- tys“ ir kitus programos nu- merius. Jaunieji saviuoklėnin- kai ne tik puikiai vaidina, dai- nuoja, šoka ir deklamuoja, bet taip pat yra ir geri „Salamies- čio“ kolūkio gamybininkai.

L. ŠALČIUS

Taip Lietuvoje anga kukurūzų siloso gamy- ba (tūkstančiais tonų).

ATITAIŠYMAS

„Stalino keliu“ laikraščio Nr. 37 (1520) lentelėje „Rajono kolūkių socialistinio lenktyniavimo rezultatai gyvulininkystės produktų gamyboje“ išbrovė korektūros klaidą. „Pirmėno“ kolūkio mėsos 100 ha naudmenų realizuota ne 1,4, bet 11,4 cni.

Redaktorius S. ZAUKA

Rokiškio rajone, 5 km nuo Juodu- pės, Onušio tarybinio ūkio ribose par- duodamas gyvenamasis namas (gerame stovyje) su pagalbiniais pastatais ir sodu. Kreiptis pas K. Jankauskienę, gyv. Kupiškėje, Gedimino 11, but. 1.

«Laukminiškių» kolūkyje, Samarkos kaime parduodamas gyvenamasis na- mas, traktas, klojimas ir pirtis. Kreip- tis pas Adelę Rudinskaitę, gyv. ten pat.

Parduodama kieta ir paruošti tro- besio statybai rąstai. Kreiptis pas Domincelę Antanavičienę, gyv. Pal- venės apylinkėje, Aukštųjų kol- ūkyje, Slaurių kaime.

Mišurino vardo kolūkyje parduoda- mas gyvenamasis namas ir kiti pasta- tai. Kreiptis pas Veroniką Būdienę, gyv. Puožės apylinkėje, Molakių kaime arba į «Pergalės» kolūkio valdybą.

STALINO KELIU

4 psl. 1961 m. gegužės 17 d.

Red. adresas: Kupiškis, Vytauto 7, telef. 54.

Spaudė Kupiškio rajono spaustuvė. Tarybų a. 16, telef. 29.

„Сталинне келю“ — орган Купишкского РК КП Литвы и районного Совета депутатов трудящихся

Tir. 5.050. Užsak. Nr. 392